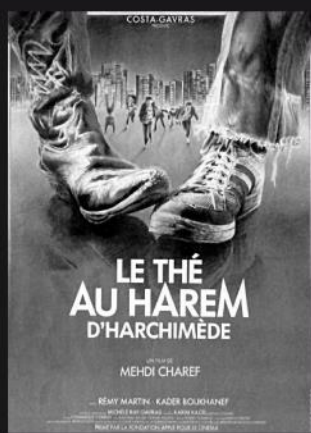
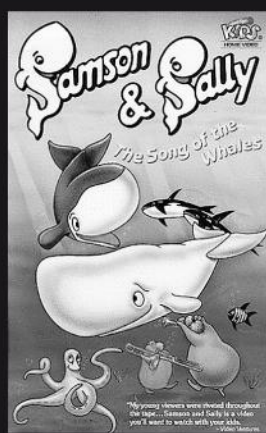

GUIA AUDIOVISUALS

coordinadora
D'ONG SOLIDÀRIES

Fitxa tècnica

Nom pel·lícula: Verano en Brooklyn

Durada: 85 minuts

Direcció: Ira Sachs

Guió: Ira Sachs, Mauricio Zacharias

Producció: Charlie Guidance Productions.

Distribuïda per Magnolia Pictures

Any: 2016

Nacionalitat: Estats Units

Música: Dickon Hinchliffe

Edat recomanada: a partir de 12 anys.

Sinopsi

Dos nens d'origens diferents conviuen i es fan amics en un edifici de Brooklyn, però la seva amistat es posarà a prova quan les seves respectives famílies s'enfrontin per l'arrendament d'una botiga.

Tràiler: <https://youtu.be/612XNMSUZCs>

Altres pel·lícules del director:

- Frankie (2019)
- El amor es extraño (2014)
- Keep the Lights On (2012)
- El juego del matrimonio (2007)
- Forty Shades of Blue (2005)
- Underground Zero (2002)
- The Delta (1996)

Objectius del treball

- Obrir el debat sobre les conseqüències de la “modernització” dels barris i ciutats confrontant-la amb la humanització
- Parlar del conflicte com a base de les relacions humanes
- Veure com les decisions que prenem tenen conseqüències sobre els altres

Activitats proposades

Guia pel Professorat

Activitats previsionat

Podem ajudar l'alumnat a entendre què significa Brooklyn dins de Nova York per tal de comprendre què suposa per a una família traslladar-se de la “gran illa” a aquest barri. I per entendre la raó de l'increment del preu del lloguer de la botiga de sota l'habitatge que han heretat i el posterior desnonament a una altra zona.

Per fer-ho hi ha prevista una activitat. Però pot ser interessant també, si l'alumnat no coneix com és la ciutat, explicar-ne la idiosincràsia, el repartiment de classes i els moviments que hi ha hagut els darrers anys.

Activitats postvisionat

Activitat 1. El nostre Brooklyn.

A Catalunya també tenim molts Brooklyns, barris i ciutats que pateixen el que s'anomena GENTRIFICACIÓ. (busqueu-ne el significat si no el coneixeu)

Un exemple clar el veiem a la capital, Barcelona. David Bravo, arquitecte i assessor d'aquest ajuntament, explica el fenomen: «Pel que fa als perfils de població, s'evidencia que som lluny del que representaria aquesta mixtura urbana: "Si prenem la població i la dividim en classe alta, mitjana i baixa, en una situació ideal, hauríem de tenir-les totes tres representades en tots els espais, però en lloc d'això veiem com les classes populars són expulsades cap a llocs no tan centrals". El mateix passa pel que fa als usos dels edificis. Per a Bravo, ens trobem amb una "ciutat hiperactiva", per exemple Ciutat Vella en el cas de Barcelona, amb un superàvit d'equipaments metropolitans i globals; enfront d'una "ciutat perifèria dormitori", on no hi ha activitat econòmica, llocs de treball... Per això insisteix a fer una "feina de reequilibri". Per exemplificar la tensió que suposa la distribució d'usos dels edificis als centres urbans, recorda el conflicte de la Capella de la Misericòrdia, espai que es disputen el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) i el centre d'atenció primària (CAP) del barri per a les seves ampliacions respectives. L'ampliació del centre de salut és reclamada per bona part del teixit social i veïnal del barri i xoca amb els projectes d'ampliació del Macba, un dels equipaments culturals més importants de la ciutat, previstos per l'Administració pública.»

Existeix gentrificació a la vostra ciutat o barri? Quins exemples en podeu donar? S'ha organitzat algun tipus de resposta per evitar l'expulsió de les veïnes i veïns del barri i dels seus habitatges? Quines conseqüències han tingut?... Obriu un debat en petits grups per analitzar-ne diferents aspectes, problemàtiques i solucions que s'hi puguin trobar.

Al cap d'una estona (20-30 min màxim) es farà la posada en comú en una pissarra gran. La distribuïrem en columnes per organitzar tota la informació que els equips vagin aportant. Així ens facilitarà la "fotografia" del concepte de gentrificació amb les seves causes i conseqüències i les respostes que puguin haver sorgit del mateix alumnat.

S'acaba l'activitat recordant escenes de la pel·lícula que poden ser viscudes també a casa nostra degut a la problemàtica analitzada.

Activitat 2. El conflicte dels grans

La pel·lícula mostra com els conflictes dels grans afecten directament les seves filles i fills. Un exemple, que moltes noies i nois ja coneixeran, és el fet de tenir els progenitors separats o divorciats i, per tant, patir-ne les conseqüències. Però quins altres conflictes que poden tenir entre elles les persones grans ens afecten? I com ens afecten?

Assumint que en el rol de “fill o filla” no podem decidir ni prendre decisions en els problemes “dels grans”, cal saber aprendre a gestionar-los i pair-los. I, alhora, exigir, també a la figura “dels grans” que se’ns comuniquin i se’ns expliquin aquelles decisions que poden afectar-nos.

Si el grup és cohesionat, deixarem pas a que puguin explicar lliurement experiències viscudes en les quals hagin patit aquesta frustració de sentir-se víctimes col·laterals dels conflictes dels seus progenitors. I com ho han viscut, com ho han resolt, si s’ha resolt, etc. Tot recuperant les darreres converses que mantenen en Jake i el seu pare.

Recollirem les sensacions, sentiments i patiments que sorgeixen o han sorgit d’aquestes vivències i els proposarem una activitat que podem iniciar a l’aula: «el pot dels patiments».

Per fer-ho, els demanarem que decorin un pot de vidre (d’olives, de melmelada, de mel...). Un cop cadascú té el seu, els convidem a escriure en retalls de paper tot allò que els angoixa o els fa patir i a desar-ho dins del pot. Al cap d’una setmana o deu dies recuperem els pots i els obrim (cadascú el seu), totes aquelles pors i patiments que van escriure-hi i que ja s’han superat s’arruguen, s’estripen i es llancen a la paperera. La resta, si encara en queden dins el pot, les hi tornem a deixar, tancades. Aquest cop, però, els demanem que facin l’esforç de pensar en una amiga o amic (gran o petit) com el que hi havia a la pel·lícula: l’Antonio i en Jake o la mare de l’Antonio i el difunt avi d’en Jake, amics que s’ho poden explicar tot, que s’escolten, que s’estimen i que s’ajuden per superar pors, patiments i tirar endavant. Aquest exercici, el podem repetir una segona vegada si

ho creiem convenient i el grup s'hi adiu. Llavors, els convidem a endur-se els pots a casa.

Activitat 3. Experimentant el conflicte...

Es divideix al grup en tres subgrups: A, B i C.

Es col·loquen els membres dels grups A i B asseguts uns davant dels altres, mentre que els del grup C es situen com a observadors. Un cop tothom té clar a quin grup pertany, s'introdueix un tema de debat (pot ser el mateix que s'ha vist a la pel·lícula sobre la gentrificació, o qualsevol altre que sigui més proper a l'alumnat).

Es demana als grups A i B que prenguin posicions contràries respecte al tema. El grup C s'ha de mantenir en la imparcialitat, escoltar els arguments dels altres dos grups i intervenir una vegada hagin acabat assenyalant els punts coincidents i acostant postures. El debat no ha de ser més llarg de 10 minuts. Un cop passat aquest temps, es fa canvi de rols: El grup A passa a prendre el lloc del C, observador-conciliador, i aquest li cedeix el seu lloc en el debat. En la darrera ronda, les persones del grup B faran d'observadores-conciliadores mentre A i C debaten.

Si el grup ho permet, és aconsellable seguir les 3 rondes de l'activitat amb el mateix tema de debat per veure i comprovar la capacitat de cada grup de defensar una postura contrària i de prendre distància d'ambdues. En el cas que no sigui possible, s'hauran d'oferir 3 temes de debat curts de 5-10 minuts cadascun (segons el nombre de persones que hi participin).

Acabarem l'activitat parlant de les diferents postures que hi pot haver en un conflicte, dels punts de divergència i dels possibles ponts d'acostament i diàleg que existeixen, tot fent referència simultàniament als tres debats que han viscut i a la pel·lícula *Verano en Brooklyn*.

Activitat 4. Dos i dos, quatre!

Amb aquesta activitat (més dinàmica que les anteriors), es pretén donar valor a la cooperació entre les parts per a la resolució d'alguns dels conflictes als quals s'enfronta quotidianament la mainada. Per fer-ho, necessitarem una pilota gegant (tipus pilates), una cinta de paper o un guix per dividir l'espai en dues parts, paper d'embolicar, retoladors gruixuts i una aula àmplia.

Cal embolicar una pilota gegant amb paper d'estrassa. Un cop folrada, s'hi han de pintar tot de números (caldrà vigilar que només tinguin una lectura, per exemple amb una línia a la base del 6 i el 9). Aquesta part es pot fer amb el grup o es pot dur ja preparada per part de la persona que dinamitzarà la tutoria.

Un cop tenim la bola amb tota la superfície plena de números, dividim l'aula en dues meitats i posem la pilota damunt d'una taula (que quedi ben fixa i no es mogui) ben bé al mig de la línia divisòria.

Es divideix el grup en dos i es reparteixen els nois i noies al llarg de dues parets paral·leles de la sala. Així, els uns només veuran una meitat de l'esfera i els altres, l'altra. Se'ls diu que es poden moure al llarg de la paret (amunt i avall), però que no poden creuar a l'altra banda en cap moment del joc.

Els demanem que, per equips, sumin tots els números de la pilota el més aviat possible. Per donar-hi emoció, es pot cronometrar el temps que tardaran en fer-ho o fins i tot acotar un temps màxim per aconseguir-ho.

S'adonaran que no poden acabar la suma si els altres companys no els dicten els números de l'altra banda. Per tant, es veuran forçats a cooperar per guanyar tots dos grups (si un grup fa trampa movent-se o dient números falsos a l'altre grup, queda desqualificat). Al final del joc i un cop vist el resultat de cada grup s'obre el debat per a la reflexió.

Debat obert: Busquem un significat metafòric a la pilota: la pilota és el problema o realitat que tinc al davant. Enfocant-ho metafòricament podem explicar i/o deduir que quan hem de resoldre un problema o hem d'afrontar un conflicte, inicialment tendim a creure que la nostra perspectiva és l'única i, per tant, la vàlida. Però si sumem només el que veiem des de la nostra part de joc no obtenim el resultat correcte. És imprescindible cooperar amb els altres, demanant-los com ho veuen per poder comprendre més perspectives del conflicte/problema, fins a trobar la solució (en el joc, la suma resultant).

Activitat 5. Experimentant el conflicte...

Dividim l'alumnat en parelles i els demanem que durant cinc minuts pensin situacions en què les seves accions han tingut conseqüències negatives per a terceres persones. Podem recordar-los l'exemple de la pel·lícula on les discussions dels adults acaben per separar l'amistat de dos adolescents que deixen de tenir contacte (i amistat).

Un cop la tenen a punt, es demana que –voluntàriament– surti la parella davant el grup a explicar o representar la situació: Què va passar, per quins motius, qui

estava en conflicte i qui hi va sortir perjudicat/da. Un cop representat (i aplaudit), s'anotaran aquests 4 punts en una pissarra ben visible i es demanarà que en dos minuts, i una altra vegada per parelles, intentin trobar-hi una solució diferent. Passats els dos minuts, es demanarà que una nova parella, voluntàriament, surti a representar la mateixa situació amb la nova versió. Anotarem els mateixos 4 punts -conflicte, motius, persones enfrontades i persones perjudicades- a sota dels anteriors.

S'analitza què ha canviat i es valora entre el grup classe si es dona per bona la resposta o si hi ha alguna altra parella amb una proposta que cregui millor. Si és així se la convida a representar el seu supòsit, que s'analitzarà de la mateixa manera. No cal donar massa voltes a una mateixa situació, com a molt 3 o 4 versions i prou. Després es passa a una nova situació d'alguna altra parella que vulgui proposar la seva història. Es repeteix el mateix exercici.

És important que les solucions que es proposin a les situacions plantejades inicialment siguin realistes i creïbles. Es tracta d'intentar fer un exercici de "minimització de danys col·laterals" si és possible, no d'inventar contes amb final feliç. No tots els conflictes poden resoldre's sense perdre-hi res pel camí, i la pel·lícula és un bon exemple per recordar-ho, al igual que –segurament- algun dels exemples que aportarà l'alumnat a classe.

Més informació relacionada i bibliografia:

- **La crisi d'habitatge a les ciutats: causes, efectes i respostes**, dossier d'on s'ha extret el posicionament de David Bravo, de l'activitat 1 de la guia: https://habitatge.barcelona/sites/default/files/web_dialegs_habitatge_c at_interactiu-comprimido.pdf

Guia realitzada pel **CeDRe de la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines i l'Alt Maresme**. www.solidaries.org, educacio@solidaries.org